

**U
P
S
T
R
E
A
M**

√1

Шановні апстрімери!

Вітаємо вас з першим номером електронного журналу «Upstream», в якому ви завжди знайдете корисну та цікаву інформацію.

Нагадаємо, що ви завжди зможете долучитися до створення наступних номерів журналу. Надсилайте свої матеріали і будьте з нами. Гуртуймося!

е-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61

© Юрій Балюк, 2011

ЧИТАЙТЕ ПРО...

філософія Upstream

Маніфест і що буде далі? с.3

публіцистика

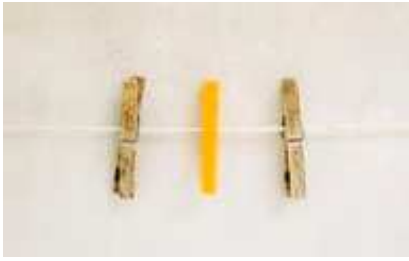
Богдан Жолдак: «За майбутнє без «динозаврів»!» с.4

Ми – Upstream

Оксана Бойченко «Я нікому ніколи не нав'язую свою думку. Так і не люблю, коли мені нав'язують». с.6

есеї

Родина дремлющих ангелов с.8

філософія Upstream Маніфест і що буде далі?

У світі виникають різні рухи та субкультури з різною метою та різними світоглядами. В США, наприклад, у 70-их виникли хіпі, у Великобританії – панки і т.д. Як там не було, але ці субкультури змінили світ, принаймні, в своїх країнах. А що у нас, на Україні? Що за роки незалежності відбулося? На ці питання можна почути від кожного пересічного громадянина купу нарікань. «Ми в жопі» - скажете ви. Вітаю вас, ви можете себе іменувати пророком, бо це правда, хоча і знайдуться такі, що будуть заперечувати, але не про них мова.

Значить, живемо погано, нікому ми непотрібні, постійно чекаємо манної з неба, наче збираємося жити на цій землі тисячу років, а краще аж ніяк не стає.

Купа політичних сил та громадянських рухів вже довгі роки «змінюють наше життя на краще», тим самим доводячи свою неефективність. Тому виникла потреба діяти нам, простим громадянам. Бо наше суспільство до того стало затурканим та фригідним до усього, що відбувається навколо, навіть в побуті. Ми розуміємо, що так далі не може бути. Якщо випускник навчального закладу знає, що після навчання він без знайомих і бабла не знайде роботи; якщо молодий спеціаліст знає, що його старання на роботі до одного місця всім іншим, бо вже давно є свої «професіонали» та «заслужені», оскільки вони пропрацювали довше за нього, а як саме, нікому то не треба – це неправильно. Усюди вже все зайнято, всі вам кричать «зайнято!», усі вам кажуть «ти робиш не так», «ти мислиш не так», усюди вам вказують коли робити дітей, що їсти, за кого голосувати, коли плакати, коли радіти. А у вас хоч раз запитали, що вам потрібно? Все в нас пішло шкереберть ще,

певно, з часів біблейського потопу! Тому, якщо ви розумієте вище написане, то Апстрім – це саме ви.

Маніфест

Соціокультурний рух "UPSTREAM" (АПСТРІМ) спрямований на протидію масовій культурі, споживацькому ставленню до життя та нігілізму. Мета руху - об'єднати людей, які не мають можливості реалізувати себе в будь-яких проявах та бути почутими із-за протилежності до суспільної думки (норми), яка нав'язується меншістю (влада як політична, адміністративна так і релігійна).

Принципи, які наслідують АПСТРІМ:

індивідуалізм - людина самостійна в творчості та життєвому виборі
самореалізація - людина має право бути почутою
самоосвіта - "учіться, чужого навчайтесь і свого не цурайтесь"
самобутність - академічність не завжди корисна, бо обмежує розвиток особиста
відповідальність за власні вчинки
благодійність та взаємодопомога

Світогляд та політика апстрімера:

проти будь-якої дискримінації
все, що не сприймається масами, може бути істинним
влада є примусовою, тому вона зобов'язана нам, принаймні, за те, що кожен її представник має доступ до дармових благ
керування державою на будь-якому рівні - це громадська діяльність, а не комерція
толерантність до різних субкультур

Заборони:

забороняється зображення смерті та дитяча порнографія
у русі немає місця для представників влади (політичної, релігійної)

Питання:

Альбіна Позднякова, м. Львів

«Заборони трохи суперечать зазначеній вище толерантності. Ви реєструєте це як соціальну організацію?»

Юрій Балюк, засновник руху

«Це неформальне об'єднання людей різного віку. Стосовно заборон: ми терпимі до влади, але її представники (підкреслюю - нинішні) не можуть бути серед нас - це певне відсторонення від старого формату світобачення та політизації. Кожен може вірувати в Бога, бути членом будь-якої партії, і якщо стане коли-небудь при владі - це добре, головне, щоб він лишився за духом апстрімером, а як не буде - тоді він стане чужим для нас.

Що буде далі з цим рухом? Невідомо. Можливо, нас незабаром буде тисячі в різних містах і селах, а, може, все закінчиться тим, що нас буде купка, адже індивідуумів не так вже й багато лишилося, індивідуумів вже не випускають (не виховують), країні потрібні лише дурні.

Як нас будуть сприймати і вже сприймають? Готуйтеся до того, що при перших же вчинках, які б вказували на приналежність до апстрімерів, вас вважатимуть щонайменше диваками. Бо один розумний серед ста невігласів є найбільшим недоумком, збоченцем, дебілом і т.п. І ще одне, проти нас вже діє певна система - система цінностей мас, зокрема, грошова.»

Далі буде...

публіцистика**Богдан Жолдак: «За майбутнє без «динозаврів»!»**

Богдан Жолдак – прозаїк, сценарист, драматург. Народився у 1948 році в Києві. Закінчив філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка. Був ведучим кількох телевізійних програм на УТ-1 та каналі «1+1» і щотижневої радіопередачі на першому каналі Національного радіо «Брехи – літературні зустрічі з Богданом Жолдаком». Також співпрацює із закордонними радіостанціями. Уперше в Україні створив майстер-клас із кінодраматургії. Переможець та лауреат кількох кіно-, теле- і театральних фестивалів. Член Національної спілки письменників України та Національної спілки кінематографістів України. Викладає сценарну майстерність на кінофакультеті Київського державного інституту театального мистецтва ім. І.Карпенка-Карого. Виступає у пресі з карикатурами, фотографіями, критичними й культурологічними статтями та політичними памфлетами.

— Яка різниця в можливостях творчого розвитку нинішньої

молоді та молоді Вашого часу?

Нині молодь має колосальні можливості. Такі засоби розваг, інтелектуальні розваги, багато є такого, чого в наш час не було. В принципі, молодь, за те, чим живе зараз, у мої часи потрапила б до в'язниці. Бо тим, чим вона зараз займається, було категорично заборонено. Це було підпільне життя, бо для того, щоб, скажімо, прочитати власне оповідання, мені треба було шукати ще кілька однодумців. І це були закриті зібрання. А зараз, будь ласка, ти можеш зайти в Інтернет, опублікувати будь-який свій твір, взагалі, що хочеш... Навіть в газету.

Уявіть собі теперішніх авторів у комуністичні часи. Наприклад, Жадан написав «Капітал». Та його б посадили на роки десять тільки за одну таку думку!

— Молодь повинна брати активну участь в державотворенні?

Зараз молодь — це єдине, що може здвинути цю труну, якою називають Україну — цього посткомуністичного монстра. От зараз я бачу велику кількість учнів, студентів, випускників вузів, які ніяк не можуть існувати в цьому маразмі. І вони просто фізично незабаром витіснять оцих «динозаврів» потворних, які є при владі, і це все відбудеться без усіляких там ексцесів. Чому? Тому що це наші старі придурки можуть, скажімо, ставити пам'ятник Сталіну і молитися на нього, а для молоді це вже гумор. Вони (молодь – авт.) часто не знають хто такий Сталін. Намагався я якось розповісти студентам анекдот про Чапаєва — комуністичного святого, але вони вже цього всього не знають. Це прекрасно! Тобто, воно так одіре, як оцей Чапаєв, так і вся ця придурь одійде.

— Чи є якась негативне явище в молодіжному середовищі, яке б Ви хотіли викоринити?

Нашу молодь заганяють в інші шори. Якщо наше покоління було алкоголенізованим, то теперішня молодь підвладна наркократії, наркозалежності. І страшно, що це набуває

масового характеру, і багато талановитих молодих людей зникає, так і не реалізувавши себе.

— Що робити, коли людина не може себе реалізувати? От, наприклад, працює собі, а робота не вирішує дане питання.

Треба мати свою захлявну книжечку, як у Шевченка, який не дарма взяв собі образ кобзаря. Кобзаря, який виходить в поле, сідає та співає сам для себе. Отак і кожен чоловік повинен робити.

Томас Еліот працював у звичайнісінькій канцелярії, а коли здобув славу і перестав працювати там, то і перестав писати. Ось як буває. Головне, потрібно визначитись, що ти хочеш робити, для себе?

— Чим небезпечна для людини гонитва за грішми?

Коли займаєшся лише заробітком — це капець! Паскудний азарт втягує людину в змову з грошовим дияволом і все це забирає весь дорогоцінний час. При тому, що людині нічого особливо не треба. У такому випадку потрібно собі ставити питання: «Чи вистачить часу на свою захлявну книжечку?» Взагалі, людина повинна переконати себе, що щось може. Проте її відволікає суєта. Наприклад, Катерина Білокур не думала стати всесвітньо відомою, коли писала свої картини, але її батьки були проти. І вона виборола своє право малювати — влізла у холодну воду, доки батьки з нею не згодились. Ось так, потрібно влізти у холодну воду (тут і далі в переносному значенні - авт.) і сказати: «Я — митець», «Я — науковець» чи «Я — винахідник».

— Ваша порада для розвитку творчої особистості — стати в холодну воду та

**визначитись хто ти — митець,
науковець чи винахідник?**

Так, але є ще доброзичливці — друзі, рідні, — які позбавляють тебе всіх можливостей. Які кажуть, що ти нездара чи висміюють твої прагнення. Потрібно знати одну істину — нехай ти нікчемний творець, але ти зробив своє і воно дорожче за все інше в світі.

— Що потрібно взяти молоді для себе із Ваших творів?

Взяти іронію, гротескові речі та не сприймати все прямо в лоб.

— Що буде візитівкою України через десятки років? Це будуть сало, горілка і шаровари?

Візитівкою країни будуть нові праведники України. Прошу не сміятися, але такими можуть бути брати Кличко. Символом вже стає Кам'яна Могила на Мелітопільщині. Там є прадавні письмена на брилах, що датуються 14-20 тисячами років до нашої ери. І це не є нахабством по відношенню до інших країн. Кам'яна Могила є найбільшим символом України в контексті світової культури.

— Ваше побажання для молодих українців?

Можливість жити великою мрією.

— А яка Ваша велика мрія?

Що земля скине всю нечисть, яка зараз є і Україна стане чистою.

© Юрій Балюк

Ми – Upstream

Оксана Бойченко «Я нікому ніколи не нав'язую свою думку. Так і не люблю, коли мені нав'язують».

Люди є різні, але, коли вони об'єднуються задля чогось певного, то це означає, що вони є спільнотою. Ми вводимо традицію спілкування апстрімерів за допомогою цього журналу. Отже, будь-хто з вас може потрапити на шпальти журналу «Upstream» та бути почутим... Кожен має шанс відчувати себе в якості відомої людини, у якої беруть інтерв'ю. Можливо, ви зараз читаете ці рядки, а вам у соціальній мережі чи на поштову скриньку прийшов лист із пропозицією відповісти на декілька питань... Цього разу творчий колектив зупинив свій погляд на Оксані Бойченко.

— Оксано, скільки років ходиш по землі?

По землі так років 18, але мені 19 вже стукнуло)))

— Яку спеціальність здобуваєш?

Юридичну

— Твоя майбутня професія співпадає з дитячою мрією?

Я б не сказала так, але... це теж в принципі непогано.

— Ким хотіла бути в дитинстві?

Танцювати)) як це не банально звучить, але саме так)

— Займалася танцями?

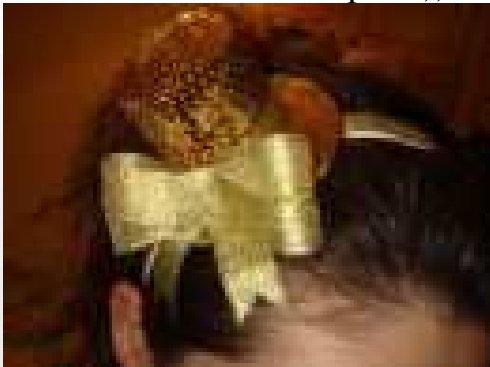
Трохи. Але недостатньо. Це просто мрія.

— Ти віриш в те, що працюватимеш за спеціальністю чи маєш інші перспективи?

Просто буде так, як воно буде. Може і по спеціальності, а може і ні. Побачимо, як складуться обставини.

— Твої захоплення?

Мммм...музика, танці... гімнастика, кіно.... аммм, що ж ще... турпоходи, мистецтво в найрізноманітніших проявах, мода... Мої аксесуари, які я роблю, звісно)... трошки співати. Загалом -всього по трохи))

— Детальніше про аксесуари: хто в тебе замовляє їх, для кого вони? Вони для дівчат. Все - ручна робота. Це найрізноманітніші дрібнички, які загалом-то і не повторюються ніколи)) А якщо і повторюються, то все одно повністю не схожі одна на одну. Продаються вони в основному в універмазі на третьому поверсі в відділі біжутерії ручної роботи. А замовляють як просто на вечірки, так і на виступи на сцені. Було дві наречені, одній саме зараз замість весільної фати я роблю маленький білий капелюшок з фатою... ну... замовляють, хоча і не часто.

— Хто чи що надихнуло тебе робити такі цікаві штуки?

Просто, "від нічого робити" почала, а подруга запропонувала цим серйозніше зайнятись.

— Для цієї справи треба мати якусь базу, наприклад, гурток з бісероплетіння?

В мене ніякої бази нема. Я не знаю, як там у інших. Мене цьому ніхто не вчив.

— Певно, в тебе були якісь зразки для роботи?

Не було. Потім пізніше я вже почала шукати якісь фото з красивими речами і намагалась зробити щось подібне.

— Чи був у тебе випадок в житті, коли ти бачила, що тебе не розуміють оточуючі?

По-моєму, це провокуюче запитання. Кожного, абсолютно кожного, колись хтось із оточуючих не розумів. Це нормально. Ми всі різні. Ми не можемо підстроюватись один під одного, але можемо пристосовуватись, приживатись, іти на компроміси або просто не звертати уваги. Це вже залежить від характеру людини і від того, як вона сприймає оточуючих і себе поряд з ними.

— *Ти із тих, хто підстроюється під інших?*

Скажемо так... я маю свою точку зору, але мені не важко вислухати інших і якщо мені щось не подобається - я цього не роблю, і нікому ніколи не нав'язую свою думку. Як і не люблю, коли мені нав'язують.

— *Що тебе дратує в нашому суспільстві?*

На даний момент... підкупність людей. Але, пардон, пояснювати свою думку я не буду. Це просто враження саме сьогодні і саме в цей момент. Все в світі вирішують гроші.

— *Три останні питання: 1. Що ти хотіла б змінити в світі? 2. Що очікуєш від Апстрімеру? 3. Твої побажання апстрімерам.*

1. Хехе... як би це не банально звучало, зараз скажу вустами місс-всесвіт чи кого там))) (миру у світі) і чесності побільше б)

2. Що я очікую? Хмммм... Що з вами буде цікаво)

3. Мої побажання апстрімерам: не сумуйте, все буде добре)

© Сидір Мак

есеї

Родина дремлющих ангелов

Украина — это капище невозмутимых мудрецов. Наш главный религиозный ритуал — упорное ожидание бесплатного чуда. Говорят, что под лежащий камень вода не течет. Украинцы с этим не согласны. Мы триста лет сидели сиднем в центре Европы и ждали “самостийности”. Бог не выдержал такой наглости и свершил чудо. Удовлетворенные результативностью своей религии, мы ожидаем других чудес. Например, процветания и благополучия. При этом нас не пугает время и кратковременность жизни. Мы ведем себя, как бессмертные люди, которым не падает на голову кирпич, но зато падают мешки с твердой валютой.

Украинцы — это нация, полностью лишенная комплекса неполноценности. Из всех видов ожидания мы избрали самую зрелую философскую форму. Как индивидуумы с окончательно сложившимся представлением о мире, мы вгоняем окружающую жизнь в понятные нам алгоритмы развития. Все “зная”, мы пребываем в постоянном ожидании, опираясь на заготовленные ярлыки. Очередной парламент для нас — ничто. Очередной премьер для нас — никто. Флот — это то, что делится само по себе. Гривна — это рубль. Свинья — это сосед. А сало — это продукт.

Активные деловые люди в наших глазах выглядят, как озабоченные меркантильные дураки, лишенные традиционной украинской духовности. А с другой стороны, они подтверждают ожидаемые нами чудеса. Не двигаясь с места и не

предпринимая каких-либо усилий, мы наблюдаем за переменами вокруг: нашествием иномарок, строительством новых магазинов, появлением диковинных товаров. Мы смотрим на все это, как на закономерное следствие своих ожиданий. Теоретически у нас все есть. Главное — этого дожидаться.

Незыблемость тихого украинского рая очевидна. Турки с москалями приходят и уходят, а девочки с веночками и дедушка с бандурой пребывают вечно. Свою главную религиозную песню мы сделали государственным гимном. “Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці” — то есть сами по себе... “Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці” — то есть когда-нибудь, сейчас нам не до этого. “Ще на нашій Україні доленька доспіє” — другими словами, сытый украинец незрелыми плодами питаться не привык.

Для нас судьба — это не факт настоящего времени, а нечто до сих пор несуществующее. Все, что с нами происходит, не имеет никакого значения, потому что в каждом украинском доме обитают монахи похлеще буддийских, знакомые с невиданным чувством нирваны. Нам странно наблюдать за поведением американцев, англичан, французов, русских и так далее. Они постоянно лезут в мировую историю, что-то декларируют, “выпендриваются”, нападают на соседей. То есть ведут себя, как ущербные люди. Сидя на пороге своей хаты, которая с краю, мы медленно жуем галушку и не можем понять, чего это немцы постоянно лезут к нам во двор. Может, они нам завидуют? Этих гансов не разберешь: то они корову забирают, то гуманитарную помощь суют. Складывается впечатление, что весь мир танцует перед нами на задних лапах и пытается привлечь к себе внимание. Наверное, окружающие нас народы не могут догадаться, что нам на них даже плевать скучно.

Украина самодостаточна. Это российскую птицу-тройку постоянно гоняют или на Аляску за снегом, или в Порт-Артур за мордобоем. А нашим задумчивым волам ходить некуда и незачем, ну разве что в Крым за солью.

Украинская философствующая душа не приемлет резвых нордических мыслей или поступков. Ведь ожидание чуда — это сложнейшая внутренняя практика. Она не позволяет нам отвлекаться на суетное. Только хрущи, которые “над вишнями гудуть”, имеют право тревожить нас по вечерам. Нас бессмысленно чем-либо соблазнять. Изначально поместив себя в центр Вселенной, мы существуем в ином измерении. Нам не нужна целеустремленность. Мы сами являемся целью. Мы ни в ком не испытываем нужды, но в нас нуждаются все: варяги любили у нас пожить, татары — поживиться, Петр I не мог без нас построить Петербург, его дочь не могла спать без нашего мужчины. Сталину мы помогали охранять лагерь, а Гитлеру — воевать. У нас так много чудотворного здоровья, что даже Чернобыль мы согласились взять на себя.

Мы запросто помогаем решать проблемы соседям, потому что своих проблем у нас нет. Люди наблюдательные это давно заметили. Русский писатель Иван Бунин был яростным хохломаном. Он неустанно повторял, что украинцы — это абсолютно реализованная, эстетически совершенная и гармонически развитая нация. Что ничего подобного в мире больше нет. Бунин, конечно, не ошибся.

Украинцы превосходны не в своем умении ожидать, а в том, что

они сами являются чудом. Как совершенные создания, мы ничего не создаем. Откровенно проявленная гениальность обиженного “кріпака” Шевченко — это неприятное исключение, подтверждающее правило: совершенство в декларации и развитии не нуждается; оно помогает развиваться только тому, что существует за его пределами. Украинские священники, писатели, поэты, художники, политики, полководцы, режиссеры, актеры, певцы, конструкторы, ученые, изобретатели, умельцы вечно разъезжают по миру и объявляют себя русскими, американцами, турками, поляками, французами — кем угодно, чтобы бедные, ущербные народы имели повод гордиться собой.

Украина — родина дремлющих ангелов. Ее безмолвное ожидание наполняет чудесами планету. Ее нельзя завоевать, поработить или уничтожить. Она не чувствительна к событиям. Ее жизнь не протекает и не происходит. Она вне событий и времени. Она не помнит свой день рождения и не знает своего возраста. Она сама себе достойный собеседник. Ей не с кем спорить и нечего доказывать. Для нее уже все произошло.

© Густав Водичка

Шановні читаті! Журнал «Upstream» є некомерційним проектом, тому творчий колектив сподівається на вашу підтримку і намагатиметься якомога швидше видавати нові випуски.

Також, ми приймаємо оголошення.

Дякуємо, що Ви з нами!

Контакти:

e-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61 (Юрій)

www.dobr.ucoz.ua

vkontakte.ru/im#/club27011674